

Typisch theater

(Bums on seats)

Komedie in twee bedrijven

door

MICHEAL SNELGROVE

vertaling

Edwin Woons

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TYPISCH THEATER - BUMS ON SEATS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MICHEAL SNELGROVE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

BEZETTING:
6 à 10 dames
3 à 6 heren

PERSONEN:

Petronella
Jacintha
Wendy
Estelle
Marcia
Mo/Tanya Steele
Benedict Thrush
Hugo Gelt/Lionel Heap
Zara Roscoff/June Heap
Roland Lockett/Werner Meister
Alan Bland
Gerald Bliss Hart
Aäron Zoffany

Hoewel iedere rol gespeeld kan worden door één speler, zou het interessant kunnen zijn om een dubbeling van rollen te maken.

De beste combinatie is dan als volgt:

- Man 1: Hugo en Lionel
- Man 2: Benedict en Gerald
- Man 3: Roland en Werner

- Vr. 1: Zara en June
- Vr. 2: Estelle
- Vr. 3: Mo en Tanya
- Vr. 4: Petronella en Marcia
- Vr. 5: Jacintha en Aäron Zoffany
- Vr. 6: Wendy

DECOR:

Het toneel stelt een derderangs theatertje in de provincie voor. Het toneel is ingericht voor de uitvoering van een nieuw stuk, getiteld Fecund. Fecund speelt zich af in de operatiekamer van een ziekenhuis. De vloer en de muren zijn bedekt met bloed en midden op het toneel staat een enorme operatietafel. Op de vloer en de muren zijn abstracte vormen geschilderd, symbolisch voor het stuk. Het effect is dat van een psychopaat die als een gek met een kettingzaag tekeer is gegaan in een lijkenhuis.

EERSTE BEDRIJF

Wendy komt op in het halfduister met een zaklantaarn. Zij houdt deze dramatisch onder haar kin en doet hem aan. Niets. Waarschijnlijk zijn de batterijen op. Ze schudt het ding heen en weer, terwijl de andere suppoosten opkomen. Dit zijn Petronella en Jacintha, beide actrices in ruste. Hun bewegingen zijn dramatisch, soms erg overdreven. Wendy kijkt verbaasd naar hun handelingen.

Petronella: Stop.

Jacintha: Adem in.

Petronella: Centreer.

Jacintha: Concentratie.

Wendy: Eeehhhhh...

Beide: Stttt!

Jacintha: Concentreer! En..

Petronella: Ontspan. *(zij ademen dramatisch uit)* God! Waanzinnig!

Jacintha: In het theater zijn..

Petronella: In het theater zijn. Het loslaten van je energie.

Jacintha: Lichamelijk.

Petronella: En emotioneel.

Jacintha: Het is net een orgasme!

Wendy: Taal.... *(beide dames kijken naar Wendy. Ze glimlacht zwakjes)*

Petronella: Kijk. Die afgebladderde verf.

Jacintha: De vergane glorie.

Petronella: Het beschimmelde pluche.

Jacintha: Het gat in de vloerbedekking.

Petronella: De scheuren in de stoelen.

Beide: De magie van het theater! *(Wendy kijkt niet overtuigd. Pauze. Ze kijken naar haar)*

Wendy: Oh.... absoluut!

Jacintha: Rolverdeling.

Petronella: Petronella.

Jacintha: Jacintha.

Wendy: Wendy.

Beide: A.K.A.

Jacintha: Iedereen heeft een bijnaam in dit wereldje.

Petronella: Pet.

Jacintha: Jack.

Wendy: Wendy.

Petronella: Stel je niet zo aan. Zo doen we het niet.

Jacintha: Dit is alleen maar bladvulling.

Petronella: We zitten in het wereldje.
Jacintha: We zouden nergens anders in kunnen zitten.
Petronella: We leven het.
Jacintha: Ademen het.
Petronella: Eten het.
Jacintha: Andere spelers.
Beide: Dank!
Jacintha: Warme, open, aardige mensen. Dapper..
Petronella: Dat moet je zijn.
Jacintha: Om daar op dat toneel te staan. Naakt....
Wendy: Emotioneel gesproken.
Petronella: Om jezelf bloot te geven...
Wendy: Geestelijk, bedoelen we.
Petronella: aan totale vreemden.
Jacintha: Alles voor jou... ja, jou! Het prachtige, fantastische, veelhoofdige.....
Wendy: Weinighoofdig tijdens malinees....
Jacintha: monster: het publiek!
Beide: Het is een dapper, eenzaam, tamelijk prachtig leven.
Wendy: Om publiek te zijn?
Petronella: Om in het vak te zitten!
Jacintha: Dank. Natuurlijk maakt het ons vreselijk onzeker.
Petronella: Daarom zoenen we steeds.
Jacintha: Daarom raken we aan.
Wendy: Ik heb het niet zo op dat aanraken.
Petronella: Wij hebben een zeer aanrakerig beroep.
Wendy: Vooral in de kleedkamers.
Beide: Knuffel-knuffel, raak aan-raak aan, voel-voel, kus-kus.
Gezegend. Liefde. (*pauze*)
Wendy: We zijn werkloos.
Beide (*woedend*): We zijn in ruste!!!
Jacintha: En zelfs nu werken we nog.
Petronella: We verkopen programmaboekjes.
Jacintha: En toegangskaartjes.
Petronella: We verkopen ijsjes.
Wendy: Houden de toiletten schoon.
Petronella: Uiteindelijk is alles een voorstelling. Zelfs het oppakken van een girobetaalkaart kan een theatervoorstelling zijn.
Wendy: Een wekelijkse matinee.
Petronella: Een tragedie.
Wendy: Een klucht.
Jacintha: Liefs.

Petronella: Dank.

Jacintha: De schuld van de regering, natuurlijk.

Petronella: Ambtenaren.

Jacintha: Wij worden niet gewaardeerd. We zijn heus niet professioneel.
We zijn geschoold.

Petronella: Mijn God, wat zijn we geschoold.

Jacintha: De toneelschool.

Petronella: Het N.H.C.A.

Wendy: Tegenwoordig de kunst.

Jacintha: Jos van Dijk.

Beide: Maar niemand begrijpt het!

Petronella: Dus zullen we je het laten zien. *(ze gebaren naar Wendy dat zij een bord omhoog moet houden dat aan de zijkant staat. Er staat op: 09.40 uur in de morgen. Volg mij maar)*

Jacintha: 09.40 uur in de morgen.

Petronella: Voor degene met leesproblemen.

Beide: Liefs.

Jacintha: Volg mij maar.

Wendy: Is dat wat ze noemen een list van een krankzinnige?

Beide: Liefs. *(het licht verandert en de vrouwen gaan af. Het toneel ziet er hetzelfde uit als in het begin)*

Estelle *(af)*: Volg mij maar. Precies. Volg mij maar. *(Estelle komt op. Ze is achter in de twintig of begin dertig. Bijdehand type. Nogal overdreven gekleed in een pakje met veel accessoires. Gehaast en raadpleegt haar aantekeningen)* Nou, als jullie je allemaal even verzamelen op... *(raadpleegt notities)* het toneel. *(doet haar ogen dicht om de tekst te leren)* Het toneel... het toneel... het.... dat is het. Ga maar, waarheen u maar wilt. Volg elkaar maar. *(ze gebaart naar een onzichtbare groep mensen, lacht ze zeer onnatuurlijk toe)* Welkom, welkom, iedereen, bij onze rondleiding door het Royal Theater. *(ze kijkt naar een andere groep ingebeelde toeristen)* Bonjour. Guten Morgen. Hi y'all. En wat het in het Japans ook mag zijn. Waar kunnen we onze rondleiding beter beginnen dan op het *(kijkt weer in notities)* toneel van het Royal Theater zelf? *(kijkt op horloge)* Aan het eind van de rondleiding zult u bemerken dat het neerzetten van een toneelstuk meer inhoudt dan het opzeggen van hun tekst door een aantal acteurs, dat niet tegen de meubels oploopt, zoals Noël Coward - de meester, zoals we hem nog steeds kennen - eens heeft gezegd. *(buiten adem)* Mijn God, waar zat je met je hoofd toen je dit schreef, Estelle? Traditioneel heeft elk theater zijn eigen theaterspook, zo ook het Royal Theater. Een doorzichtig, wit, angstaanjagend figuur.... *(het kleed van de operatietafel beweegt, komt omhoog en blijft zo staan)* die

verschijnt..... *(het spook kreunt luid. Estelle schreeuwt en springt een stuk de lucht in. Het figuur worstelt met het kleed en slaagt er in om het van zich af te halen, Mo komt tevoorschijn. Midden dertig, draagt punkerige kleding. Heeft last van een enorme kater. Estelle wordt hier alleen maar zenuwachtiger van)* Ga uit mijn ogen!

Mo: Oh, dat verdomde hoofd! Houd je kop, wil je? Ja? Je maakt nog een deuk in mijn hoofd! *(Estelle kalmeert wat)* Waar ben ik in vredesnaam? *(doet laken naar beneden, er komt een bloot been tevoorschijn en ze ziet een bloedrode babyop)* Oh nee. Niet weer. Maanden van spugen en zere tepels. Niet weer. Zuster, haal weg en geef me een grote kop koffie en een pakje Marlboro Light, wil je? Is er iemand zo lief?

Estelle: Ik ben geen zuster. Ik ben Estelle Nettlebank. Marketing.

Mo: Juist. Houden zo. God, mijn mond voelt aan als de Nevada woestijn na een nucleaire test. *(Mo klimt van de tafel af en gaat af. Er klinkt een klap en de grote lichten gaan aan, Estelle is verbaasd. Na enkele ogenblikken komt Mo weer op met een grote mok koffie en een sigaret. Neemt een flinke haal en een grote slok koffie en knapt ervan op)* Dat is beter. Wat was dat nou voor een geschreeuw?

Estelle: Je liet me schrikken.

Mo: Liet ik jou schrikken? Juist! *(ze lacht honend)*

Estelle: Ik dacht dat je..

Mo: Wat?

Estelle: Niets.

Mo: Ben je nieuw?

Estelle: Ik ben vorige week begonnen.

Mo: Moeilijk.

Estelle: En jij bent?

Mo: Mo. De toneelmeester. Luister eens, denk je dat ik thuis ben geweest?

Estelle: Ik denk van niet.

Mo: Oh, oh. Ze wordt nog gek. Nou, moeilijk he? Dus ik ging naar zo'n feestje, en wat dan nog? En toen kwam ik hierheen om even te liggen, ja? Omdat mijn hoofd zo tekeer ging. Het volgende wat ik me kan herinneren is dat ik een droom had over een groepssessie, die ik had met Judith Chalmers en het hele "Ik wou dat je hier was"-team. Grappig. Snapte je het nog gisteravond?

Estelle: Gisteravond snapte ik niets.

Mo: De show, liefje. De show.

Estelle: Fecund?

Mo: Fecund.

Estelle: Ja. Nee. Het was mijn badmintonavond.

Mo: Fecund. Idiote titel. Weet jij wat het betekent?

Estelle (*denkt na*): Nee.

Mo: Ik ook niet.

Estelle: Het is een van die woorden, toch?

Mo: Juist.

Estelle (*wijst naar de bloedrode muren*): Is er iemand vermoord?

Mo: Juist, ja! (*ze lacht en krimpt ineem*) Nee. Dit is de set, toch? Het gerucht gaat dat dit de verloskamer is van een kraaminrichting. Dus ik zei tegen de ontwerper, tenminste, ik neem aan dat het de ontwerper was - klein petje op, een oorringetje, stak z'n fooi in zijn zak en scheurde terug naar Londen - ik zei tegen hem, ik zei, luister, ik heb vijf kinderen gekregen - toentertijd zat ik daar nog middenin - en ik heb nog nooit een verloskamer zoals deze gezien. En het ging om een concept, toch? Luister, als je het woord concept in het theater hoort dan weet je dat je in diepe problemen zit, ja? Dus, neem niets te serieus, tenzij je met je hele hebben en houwen in de problemen wilt komen.

Estelle (*afkeurend*): Dat klinkt niet erg professioneel.

Mo: Ik ga even telefoneren. Luister, het is gewoon een toneelstuk, ja? Het volgende stuk is al over drie weken. (*Mo gaat af door andere deur. Estelle blijft even zitten, onzeker. Haalt schouders op en giechelt even*)

Estelle: Oh, nou ja. (*ze zingt, vrij onzuiver*) No business like... waar was ik? Oh ja. (*schraapt haar keel, staat op en gaat verder*) Leer je teksten en bots niet tegen de meubels, als... (*er slaat een deur dicht en Benedict komt op. Hij is een jonge acteur van begin twintig. Stoer gekleed. Ziet eruit als een wild onhandelbaar kind*)

Benedict (*kijkt naar deur*): Shit.

Estelle: Oh.

Benedict: Shit, shit, shit. (*ziet Estelle*) Sorry. Het was niet mijn bedoeling.

Estelle: Nee, nee, ik was alleen maar.....

Benedict: Sommige mensen, die zijn zo... ik bedoel, mijn hoofd lijkt soms wel een snelkookpan. Weet je wat ze deed?

Estelle: Nee.

Benedict: Ze zat alleen maar in dezelfde taxi als ik! Ik bedoel, dat kan toch niet. Dat kan echt niet. Ik bedoel, stel je voor dat haar vader... ik bedoel, dat was niet de afspraak, onze... sorry.

Estelle: Nee, nee...

Benedict: Ik moest het even kwijt.

Estelle: Ja, ja.

Benedict: Ik stoor je.

Estelle: Ja. Nee.

Benedict: Soms is het toneel de enige plek, weet je?

Estelle: Ja. Nee. Ik heb eigenlijk geen idee waar je het over hebt.

Benedict: De enige plek waar ik mezelf kan zijn. *(hij lacht hol. Estelle lacht schuchter mee)* God, dat zegt toch wel iets hè? De enige plaats, waar ik met de realiteit in aanraking kan komen, is de plaats van de ultieme illusie en teleurstelling.

Estelle: Het lijkt wel een beetje op...

Benedict: Zeg, ik stoor je.

Estelle: Nee.

Benedict: Ben je aan het repeteren?

Estelle: Ja.

Benedict: Iets interessants?

Estelle: Nee. Nou...

Benedict: Juist. Ik bedoel, het lijkt op dat waar ik mee zit. Als ik kon... weet je wel? Als ik alleen maar in iemands hoofd kon komen, het masker af kon zetten.

Estelle: Nee. Het woord. Fecund. Wat betekent het?

Benedict: Ummmmm.. Geen idee.

Estelle: Het is een van die woorden, toch?

Benedict: Ja. Wat voor woorden?

Estelle: Een van die woorden waarvan je denkt dat je de betekenis weet, maar als je er echt over nadenkt....

Benedict: Ik zal het aan Roland vragen.

Estelle: Hij zal het wel weten.

Benedict: Ik zou er niet op rekenen. Hij is de schrijver. *(Estelle lacht. Voor het eerst ontspant Benedict zich een beetje)* Wat repeteer je?

Estelle: De Rondleiding.

Benedict: Ken ik niet. Klinkt interessant. Nieuw stuk?

Estelle: Nee. Ja, ik denk het. Ik....

Benedict: Europees he? Duits, denk ik.

Estelle: Ik heb het vannacht geschreven.

Benedict: Heb jij het geschreven?

Estelle: Ja.

Benedict: Jij hebt in één nacht een stuk geschreven? Alan Ayckbourn, ga maar naar huis.

Estelle: Het is geen stuk. Het is een rondleiding. Ik werk bij Marketing. Ik ben de nieuwe marketing-assistente. En vandaag is de eerste dag dat ik een rondleiding geef. Ik was gewoon even aan het oefenen.

Benedict: Repeteren. Juist.

Estelle: Estelle Nettlebank.

Benedict: Benedict Thrush.

Estelle: Je bent een acteur.

Benedict: Hoe weet je dat? *(Estelle haalt schouders op)* Soms ben ik een acteur. Soms sta ik hier gewoon en zeg mijn teksten op. Dat zijn

de dagen waarop ik zeer beschaamd naar huis ga.
Estelle: Eigenlijk heb ik je op TV gezien.
Benedict: Oh. Dat. Dat zijn de dagen waarop ik naar huis ga en waarop ik me bijna mens voel.
Estelle: Het is erg grappig. (*Benedict snuift*) Nou, voor een comedy.
Benedict: En jij? Je zit in de marketing? Interessant. Interessant.
Estelle: Dat doe ik op dit moment, maar....
Benedict (*kijkt bezorgd naar de deur, luistert niet*): Interessant. Interessant.
Estelle: Ik ben hier nog maar een paar weken. Ik zat hiervoor bij de Britse Spoorwegen.
Benedict: Sorry?
Estelle: Niet lachen. Ik was Public Relations-medewerkster bij het Catering Team.
Benedict: Dat moet heel...
Estelle: Interessant geweest zijn? Ja, dat was het wel. Het had zijn momenten. Ontbijt, lunch, thee en diner, om precies te zijn.
Benedict: Sorry?
Estelle: We hoefden daar nooit rondleidingen te doen. Het laatste wat we wilden, was dat het publiek zag wat we echt deden.
Benedict: Ik weet het. Ik heb een idee. Ik krijg net een fantastisch idee. Waarom doe je het voor mij niet even voor?
Estelle: Wat?
Benedict: Gewoon. Even voordoen voor mij. Ik kijk. Ik luister.
Estelle: Dat is heel vriendelijk van je, maar...
Benedict: Luister. Ik heb nog een fantastisch idee.
Estelle: Oh.
Benedict: Ik ben één van je toeristen.
Estelle: Wat?
Benedict: Een rol spelen. Simulatie. Om je te helpen.
Estelle: Ik weet het niet.
Benedict: Vertrouw me. Ik ben een beroeps.
Estelle: O.k. (*ze schraapt haar keel, kijkt op haar notities, begint. Benedict doet een geluidloze warming-up*) Welkom in het Royal Theater. Sinds 1958 bestaat dit theater, toen de premier, Alderman Whitworth....
Benedict: Stop. Sorry. Vind je het erg?
Estelle: Wat?
Benedict: Sorry. Ik ben nog niet klaar.
Estelle: Je bent niet klaar?
Benedict: Ik ben nog niet zeker van deze man.
Estelle: Alderman Whitworth?

Benedict: Wie? Nee. Deze man. Mijn man. Ik heb niets om me aan vast te houden, geen image. Geen gevoel.

Estelle: Is het belangrijk? Het belangrijkste is toch...

Benedict: Ik bedoel, wat zullen die toeristen zijn? Jong? Van middelbare leeftijd? Iets om je aan vast te houden. Ik zit even vast.

Estelle (*haalt even diep adem*): Nou, ze hadden het over een bus vol met Japanners.

Benedict: Oh nee.

Estelle: Wat?

Benedict: Dat levert me grote problemen op. Weet je hoe moeilijk Japans is voor een acteur?

Estelle: Niet echt.

Benedict: Enorm. Enorm moeilijk. Ik bedoel, het is een andere cultuur, er gelden andere waarden en normen. Het zou weken duren om alles erover te onderzoeken en te lezen en je moet ook lessen nemen bij iemand die de taal beheerst.

Estelle: Sorry hoor, maar ik ben even in de war. Ik geef een rondleiding en plotseling doen we de remake van de film van de zeven Samurai?

Benedict (*tot zichzelf*): Nee, op dit moment van mijn carrière is het niet iets waar ik vertrouwen in heb.

Estelle: Hee, sorry, maar op het punt van ...

Benedict: Zie je, ik moet op dit moment toch spelen wat ik aankan? Wacht even. Luister. Zijn er ook Amerikanen? Ik ben gewend om Amerikanen te spelen. Ik heb er net een gespeeld in de film Streetcar.

Estelle: Ik weet het niet, ik herinner me, laat me eens kijken. (*ze kijkt in haar papieren*) Ja! Een klein busje met Amerikaanse oorlogsveteranen en hun vrouwen.

Benedict: Oorlogsveteranen! Interessant. Goed zo. Welke oorlog? Korea? Vietnam? Vietnam zou goed zijn. Nou, dan hebben we een ex-strijder, invalide door een schotwond. Nee. Moe van het vechten. Gesloopt door de zenuwen. Dat is beter.

Estelle: Meneer Thrush..

Benedict (*scherp*): Sorry, kan het even wachten, denk je? Want nu ik op dit punt ben aangekomen, slurpt het al mijn energie op en... hij is dus ook gewond, natuurlijk is hij dat, in de..... dus als hij beweegt, gaat dat ongeveer zo..... (*hij beweegt zich voort alsof hij vreselijk gewond is*) En hij komt uit een klein dorpje natuurlijk, zo'n dorpsjongen. Een held voor de simpele bevolking van New Watford, Illinois! Waar heb ik dat vandaan? Ik wist niet dat het Illinois was. Griezellig, maar je hebt er wat aan. Als je eenmaal begonnen bent om dingen op te halen vanuit jezelf..... en hij is boos. Op zichzelf. Op Vietnam. Op het leger en wat hij allemaal heeft moeten doormaken. Dat hij er als een gebroken man

uit is gekomen. Zelfs op het meisje, dat hem aanbidt, dat hij heeft achtergelaten, fantastisch! We moeten even een improvisatie doen. Jij bent haar.

Estelle: Wie?

Benedict: Mary Lou.

Estelle: Wie?

Benedict: Het meisje. Het meisje dat hij achterliet. Het meisje dat hij niet meer onder ogen durft te komen vanwege de vreselijke verwondingen die hij heeft opgelopen - zowel lichamelijk als geestelijk - wat de Vietcong hem heeft aangedaan in het Kamp zodat hij niet langer meer kan..... *(beweegt zijn heupen op een suggestieve manier)* weet je wel. Niet meer. Laten we even improviseren!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto